



ПРОЛОГ

Минувач видя малко момиче, седнало на студения бетон в една уличка. Играеше си с етикет от кутия с котешка храна.

Когато го отнесоха в болницата, крайниците му вече бяха посинели от студ. То беше съвсем мъничко, слабичко, сякаш направено от съчки.

Знаеше само една дума, името си. Рен.

Докато момичето растеше, кожата му си остана с леко синкав оттенък, който напомняше за суроватка. Осиновите-лите ѝ я увиваха в якета и палта, слагаха ѝ ръкавици като на сестра ѝ, но на нея никога не ѝ беше студено. Цветът на устните ѝ се променяше като камък на настроенията. Беше синкав и лилав през лятото и ставаше розов, когато се приближеше до огън. Тя можеше да си играе в снега с часове, да копае сложни тунели в него и да се сражава с ледени шушулки, като се прибираше само когато я повикат.

Макар че изглеждаше слабичка и анемична, тя беше силна. Когато стана на осем, можеше да вдига пазарските торби, които бяха тежки дори за осиновителката ѝ.

Когато стана на девет, тя изчезна.

* * *

Като малка Рен четеше много вълшебни приказки. Затова, когато чудовищата дойдоха, тя знаеше, че те са тук, защото е била лоша.

Те се промъкнаха през прозореца – вдигнаха рамката и разрязаха мрежата така тихо, че тя продължи да спи, сгушена с любимото си плюшено лисиче. Събуди се едва когато усети нокти да докосват глезена ѝ.

Преди да изпищи, пръсти покриха устата ѝ. Преди да успее да изрита, краката ѝ бяха обездвижени.

– Ще те пусна – каза суров глас с непознат акцент. – Но ако събудиш някого в къщата, със сигурност ще съжаляваш.

Това също беше като във вълшебна приказка и Рен много внимаваше да не нарушава правилата. Тя не помръдваше и не гъкваше дори когато я пуснаха, макар че сърцето ѝ биеше толкова силно и бързо, сякаш бумтенето му беше достатъчно, за да призове майка ѝ.

Една егоистична част от нея искаше да стане така, искаше майка ѝ да дойде, да включи лампата и да прогони чудовищата. Щеше ли да е нарушение на правилата, ако само ударите на сърцето ѝ събудеха някого?

– Седни – нареди едно от чудовищата.

Рен се подчини. Треперещите ѝ пръсти заровиха плюшеното лисиче под одеялата.

Докато гледаше как трите същества се нареждат около леглото ѝ, тя започна да трепери неконтролируемо. Две бяха високи, елегантни създания със сива като камък кожа. Жената с дълга светла коса, прибрана под корона от назъбен обсидиан, беше облечена с рокля от някаква сребриста материя, която се развяваше около нея. Тя беше красива, но жестоко стиснатите ѝ устни предупреждаваха Рен, че не бива да ѝ вярва. Мъжът подхождаше на жената, сякаш бяха две шахматни фигури с черни корони и сребристи дрехи.

До тях стоеше огромно високо и слабо създание с бледа като гъба кожа и гъста рошава черна коса. Но най-забележителното в нея бяха дългите ѝ, свити като животински нокти пръсти.

– Ти си наша дъщеря – каза едно от чудовищата със сиви лица.

– Ти ни принадлежиш – каза другото. – Ние те създадохме.

Тя знаеше какво са „биологични родители“, сестра ѝ имаше такива. Приятни хора, които идват на посещение и приличат на нея, понякога я водят при баба ѝ и дядо ѝ или да ядат понички и ѝ носят подаръци.

Беше си мечтала и тя да има биологични родители, но не беше и помисляла, че желанието ѝ може да се сбъдне в такъв кошмар.

– Е? – каза жената с короната. – Нищо ли няма да кажеш? Да не си твърде смаяна от великолепието ни?

Създанието с хищните пръсти изсумтя пренебрежително.

– Най-вероятно – каза мъжът. – Сигурно си много благодарна, че ще бъдеш отведена от всичко това, подменено дете. Ставай. Побързай.

– Къде отиваме? – попита Рен. Страхът я накара да забие пръсти в завивките си, сякаш можеше да се задържи в този живот, ако се вкопчи достатъчно здраво в него.

– В Царството на феите, където ще бъдеш кралица – рече жената, но ръмженето в гласа ѝ не подейства никак успокояващо на Рен. – Не си ли мечтала някой да дойде за теб и да ти каже, че не си смъртно дете, а дете на магията? Не си ли мечтала да бъдеш отведена от този жалък живот към живот на огромно величие?

Рен не можеше да отрече, че е мечтала. Кимна. Сълзи прогаряха гърлото ѝ. Ето къде беше сбъркала. Ето това бе поковарата в сърцето ѝ, която те бяха разкрили.

– Ще спра да го правя – прошепна тя.

– Какво? – попита мъжът.

– Ако обещавам никога да не мечтая за такива неща, ще може ли да остана тук? – попита тя с треперещ глас. – Моля ви.

Ръката на жената я зашлеви така силно по лицето, че плесницата изплющя като гръмотевица. Бузата я заболя и макар че сълзите пареха в очите ѝ, тя беше твърде стъписана и гневна, за да им позволи да се проляят. Никой не я беше удрял досега.

– Ти си Сурен – каза мъжът. – А ние сме твои създатели. Баща и майка. Аз съм лорд Джарел, а това е лейди Нор. С нас е Богдана, буревещица. Сега, когато вече знаеш истинското си име, нека ти покажа и истинския ти облик.

Лорд Джарел посегна към нея и направи някакво вълнообразно движение. И тогава се разкри чудовищната ѝ същност, отразена в огледалото над тоалетката – бялата като суроватка кожа отстъпи пред бледосиня плът с цвета на вени. Когато отвори устни, видя остри като на акула зъби. Само очите ѝ си останаха същите – зелени като мъх, големи и втрещени с ужас в отражението ѝ.

Името ми не е Сурен – искаше да каже тя. – И това е някаква измама. Това не съм аз. Но още когато си го помисли, осъзна колко подобно е това име на нейното. Сурен. Рен. Като умалително.

Подменено дете.

– Стани – каза огромното създание с дълги като ножове нокти. *Богдана.* – Не ти е мястото тук.

Рен се вслуша в шумовете в къщата, в жуженето на отоплението, в далечното тракане на ноктите на семейното куче, което мяташе лапи по пода, препускайки в съня си. Опита се да запомни всеки звук. Погледът ѝ се замъгли от сълзи и тя запамети стаята си – от заглавията на книгите по лавиците до стъклените очи на куклите си.

Погали за последно изкуствената козина на плюшеното си лисиче и го притисна дълбоко под завивките. Ако остане там, щеше да е в безопасност. После трепереща се плъзна от леглото.

– Моля ви – каза отново.

Жестока усмивка изкриви лицето на лорд Джарел.

– Смъртните вече не те искат.

Рен поклати глава, защото не можеше да е истина. Майка ѝ и баща ѝ я обичаха. Майка ѝ режеше коричките на сандвичите ѝ и я целуваше по върха на носа, за да я накара да се засмее. Баща ѝ я гушкаше, докато гледаха филми, а после я отнасяше в леглото, когато тя заспеше на дивана. Тя знаеше, че я обичат. И все пак лорд Джарел изрече тези думи с такава увереност, че я обзе ужас.

– Ако те признаят, че искат да останеш при тях – каза тихо лейди Нор, – тогава можеш да останеш.

Рен тръгна по коридора с бясно биещо сърце. Влетя в стаята на родителите си, сякаш е сънувала кошмар. Тропотът ѝ и накъсаното ѝ дишане ги събудиха. Баща ѝ седна в леглото, после стреснато протегна защитнически ръка към майка ѝ, която я погледна и изпищя.

– Не се плашете – каза Рен, приближи се до леглото и стисна одеялото в малките си юмруци. – Аз съм, Рен. Те ми сториха нещо.

– Махай се, чудовище! – изкрещя баща ѝ. Звучеше достатъчно изплашен, за да я блъсне назад към скрина. Тя никога не го беше чувала да крещи така, не и на нея.

Сълзи се стекоха по бузите ѝ.

– Това съм аз – каза тя отново с прекъсващ глас. – Вашата дъщеря. Вие ме обичате.

Стаята изглеждаше както винаги. Светли бежови стени. Голямо легло и бял юрган, по който имаше кафяви кучешки косми. Една кърпа лежеше до коша за пране, сякаш някой се е опитал да я хвърли в него, но не е уцелил. Усещаше се миризмата от печката и някаква химическа миризма на крем за сваляне на грим. Но това беше някаква разкривена, кошмарна версия, в която всички тези неща бяха станали ужасни.

Долу кучето се разляя сякаш в отчаяно предупреждение.

– Какво чакате? Отведете това създание оттук – изръмжа баща ѝ, като гледаше към лейди Нор и лорд Джарел, сякаш виждаше не тях, а нещо друго, някакви представители на човешките власти.

Сестрата на Рен излезе в коридора, търкайки очи, явно събудена от виковете. Да, Ребека щеше да ѝ помогне. Ребека, която винаги се грижеше никой да не я тормози в училище и която я заведе на панаира, макар че никой друг не водеше малката си сестра. Но когато я видя, Ребека скочи на леглото с писък и прегърна майка си.

– Ребека – прошепна Рен, но сестра ѝ само зарови още повече лице в нощницата на майка им.

– Мамо – проплака Рен със задавен от сълзите глас, но

майка ѝ не искаше да я погледне. Раменете на Рен се разтърсваха от плач.

– Това е нашата дъщеря – каза баща ѝ, като прегърна Ребека, сякаш мислеше, че Рен се опитва да го измами.

Ребека, която също беше осиновена и беше тяхна толкова, колкото беше и Рен.

Рен се качи на леглото, като плачеше така силно, че не можеше да продума. *Моля ви, нека остана. Ще бъда послушна. Много, много, много съжалявам за всичко, което съм сторила, но не им позволявайте да ме отведат. Мамо, мамо, мамо. Обичам те. Моля те, мамо.*

Баща ѝ се опита да я избута, като притисна крак във врата ѝ. Но тя продължи да посяга към него и гласът ѝ се извиси в писък.

Когато малките ѝ пръстчета докоснаха крака му, той я изрита в рамото и я запрати на пода. Но тя пропъзля обратно разплакана, умоляваща, скимтяща от мъка.

– Стига толкова – изхриптя Богдана. Тя дръпна Рен към себе си и прокара по бузата ѝ един от дългите си нокти в нещо като милувка. – Ела, дете. Аз ще те нося.

– Не – отвърна Рен и се вкопчи в чаршафите. – Не. Не. Не.

– Не подобава на хората да те докосват с жестокост, ти си една от нас – каза лорд Джарел.

– Само ние можем да нараняваме – съгласи се лейди Нор. – Само ние можем да наказваме. Не и те.

– Да умрат ли заради това оскърбление? – попита лорд Джарел и в стаята настана тишина. Чуваше се само хлипането на Рен.

– Да ги убием ли, Сурен? – попита той отново, по-високо. – Да пуснем кучето им тук и да го омагьосаме, за да се нахвърлят срещу тях и да прегризе гърлата им?

При тези думи Рен спря да плаче от ужас и изумление.

– Не! – извика тя. Вече не можеше да се контролира.

– Тогава спри да плачеш и ме чуй – рече лорд Джарел. – Ще дойдеш с нас доброволно или аз ще убия всички в това легло. Първо детето, после другите.

Ребека изхлипа изплашено. Човешките родители на Рен я гледаха с още по-голям ужас.

– Ще дойда – каза тя накрая. Гласът ѝ още потреперваше от плача, не можеше да спре. – Щом никой не ме обича, ще дойда.

Бувещицата я вдигна и те потеглиха.

* * *

Рен беше открита в примигващите светлини на патрулна кола две години по-късно, докато вървеше покрай магистралата. Подметките на обувките ѝ бяха така изхабени, сякаш ги беше протрила от танци. Дрехите ѝ бяха вкоравени от морска сол, а по китките и бузите ѝ имаше белези.

Когато полицаят я попита какво се е случило, тя не искаше или не можеше да отговори. Ръмжеше към всеки, който се приближеше до нея, докато се криеше под кушетката в стаята, в която я вкараха. Не каза нито адреса си, нито името си на жената, която доведеха.

Болеше я от усмивките им. От всичко я болеше.

Когато те си тръгнаха, тя избяга.



Наклонът на луната ми казва, че минава десет, когато моята несестра излиза от задната врата. Тя е втора година в колеж и излиза в странни часове. Докато я гледам от сенките, тя оставя купа със зърнена закуска на горното стъпало на провисналата дървена веранда. После изсипва в нея мляко от кутия. То се плиска леко навън. Тя кляка и се смръщва към дърветата.

За един невъзможен миг ми се струва, че ме гледа.

Отдръпвам се в мрака.

Ароматът на борови иглички насища въздуха, смесва се с миризмата на шумата и мъха, които тъпча с босите си крака. Вятърът носи вонята на гнилите захарни остатъци, останали в бутилките в коша за боклук; и на нещо гадно на дъното му; химическата сладост на парфюма на моята несестра.

Гледам я жадно.

Бекс оставя млякото за някоя съседска котка, но аз обичам да си представям, че го оставя за мен. За своята забравена сестра.

Тя стои там няколко минути, а около главата ѝ летят мушици и жужат комари. Едва когато влиза обратно, аз се промъквам към къщата и надничам през прозореца, за

да видя как моята немайка плете пред телевизора. Гледам моят небаша, който седи до масата в кухненската ниша с лаптопа си и отговаря на имейл. Слага ръка на очите си, сякаш е изморен.

В Двора на зъбите ме наказваха, ако наричах човеците, които ме бяха отгледали, майка и баща. *Човеците са животни* – казваше лорд Джарел и наказанието идваше под формата на спиращ дъха удар. – *Мръсни животни. Ти нямаш нищо общо с тях.*

Научих се да ги наричам „немайка“ и „небаша“ с надеждата да избегна яростта на лорд Джарел. Не спирам обаче да си спомням какво означаваха за мен и какво никога вече няма да бъдат. Да си припомням, че аз нямам свое място и нямам свое семейство.

Косата на тила ми настръхва. Оглеждам се и забелязвам една сова на висок клон. Наблюдава ме и върти глава. Не, не е сова.

Вземам камък и го хвърлям към създаването.

То веднага се превръща в гоблин и отлита с писък в небето, размахвайки перестите си крила. Описва два кръга и се плъзга към луната.

Местните самотни феи не са ми приятели. Вече се уверих.

Още една причина да бъде никоя от никъде.

Устоявам на изкушението да остана близо до задния двор, в който някога играех, и тръгвам към клоните на един глог в края на града. Придържам се към сумрака на гората, а босите ми крака намират пътя си в тъмното. На входа на гробището спирам.

Огромният, покрит с пролетни бели цветове глог се издига над надгробните камъни и плочи. Отчаяни местни, предимно тийнейджъри, идват тук и връзват листчета с желанията си по клонките.

Чувала съм истории за него като дете. Наричат го Дървото на дявола. Върнеш ли се три пъти, пожелаеш ли си три желания, дяволът ще се появи. Ще ти даде това, което искаш, и ще вземе в замяна това, което иска той.

Само че не е дявол. Сега, след като съм живяла сред вълшебния народ, знам, че създаването, което сключва тези

сделки, е глейстиг – вълшебно същество с кози крака и вкус към човешка кръв.

Изкачвам се в люлката на дървото и чакам. Цветовете се спият около мен от олюляващите се клони. Опирам буза на грубата кора и се вслушвам в шепота на листата. В гробището около глога най-близките гробове са на повече от сто години. Надгробните им камъни са изтънели и избледнели от времето и стихииите. Никой вече не ги посещава и това ги превръща в идеалното място, където да дойдат отчаяните хора, без никой да ги види.

Няколко звезди блещукат над мен през балдахина от цветове. В Двора на зъбите имаше един нисе*, който правеше карти на небето и търсеше най-благоприятните дати за мъчения, убийства и предателства.

Взирам се нагоре, но небето е загадка, която не мога да разреша. Образованието ми като вълшебно същество е слабо, а човешкото не върши работа.

Глейстигът пристига малко след полунощ, тропа с копита. Тя е облечена с дълго тъмночервено палто, което стига до коленете ѝ и подчертава козите крака. Кафявата ѝ като дървесна кора коса е вдигната нагоре и сплетена на стегната плитка.

До нея лети духче със зелени като на скакалец кожа и крилца. То е малко по-голямо от колибри и не спира да жужи из въздуха.

Глейстигът се обръща към крилатата фея.

– Принцът на Елфхейм? Колко интересно е да има кралска особа наблизо...

Сърцето ми започва да бумти при думата *принц*.

– Казват, че е разглезен – изписуква духчето. – И див. Твърде безотговорен, за да се възкачи на трона.

Това описание не подхожда на момчето, което познавам, но за четирите години, откакто не съм го виждала, може да се е отдал на удоволствията на Върховния двор, където имаше изобилие от всевъзможни покварени наслади. Сигурно днес толкова подмазвачи се домогват до вниманието му, че

* Митологично създание от скандинавския фолклор. – Б. р.

нямаше да ми позволят да се приближа дори само за да целуна крайчеца на наметалото му.

Духчето си тръгва, изстрелва се нагоре и за щастие, не започва да снове из клоните на дървото, на което се крия. Аз се намествам, за да наблюдавам.

Три души идват в нощта, за да отправят желанията си. Единият е млад мъж с руса коса, с когото учех в четвърти глас в годината, преди да ме отведат. Пръстите му треперят, докато връзва с канап парчето хартия на клона. Вторият е възрастна жена с превит гръб. Тя не спира да бърше очите си и нейната бележка е мокра от сълзи, когато най-сетне успява да я закрепя с пластмасово телче. Третият е луничав мъж, широкоплещест, с ниско нахлупена бейзболна шапка, която крие голяма част от лицето му.

Това е третото му идване тук и при появата му глейстигът излиза от сенките. Мъжът простенва от страх. Не е очаквал това да е истина. Малцина очакват. Смешни са с реакциите си, със страха си и жалкото скимтене.

Глейстигът го кара да ѝ каже какво иска, макар че той го е написал три пъти на три различни бележки. Не мисля, че тя си прави труда да чете желанията.

Аз ги чета. Този мъж иска пари заради някаква провалена сделка. Ако не ги намери, ще изгуби къщата си, а тогава жена му ще го напусне. Той прошепва това на глейстига, като върти нервно венчалната си халка. В замяна тя му поставя своите условия – всяка нощ в продължение на седем месеца и седем дни той трябва да ѝ носи по едно кубче прясна човешка плът. Може да го реже от себе си или от някой друг, както предпочита.

Той се съгласява веднага, отчаяно, глупаво, и ѝ позволява да върже омагьосана кожена лента на китката му.

– Тя е направена от собствената ми кожа – казва му тя. – И чрез нея ще те намеря където и да се опиташ да се скриеш. Нито един създаден от смъртен нож не може да я пререже и ако не сториш това, което обеща, тя ще се затяга, докато не се вреже във вените на ръката ти.

За първи път виждам паника на лицето му, паника, каквато трябваше да изпитва от самото начало. Твърде късно е

и част от него го знае. Но след миг той отрича тази мисъл, отрича това знание и го изтласква отново надолу.

Някои неща изглеждат твърде ужасни, за да бъдат възможни. Скоро той ще научи, че най-лошото, което може да си представи, е само началото на това, което ще го накарат да направи. Спомням си как осъзнах това и се надявам да му го спестя.

Тогава глейстигът казва на луничавия мъж да събере листа. За всяко листо от купчината ще получи чисто нова двайсетдоларова банкнота. И ще има три дни да похарчи парите, преди те да изчезнат.

В бележката, която е закачил на дървото, той е написал, че му трябват четиресет хиляди долара. Това са *две хиляди* листа. Мъжът трескаво се опитва да събере голяма купчина листа, като ги търси отчаяно из добре поддържаното гробище. Събира няколко от горичката наблизко и къса с шепа от по-ниските клони на дърветата. Взира се в това, което е събрал, а аз си мисля за играта на вълшебните създания, в която те карат да познаеш броя на желирани бобчета в буркан.

Не ме биваше в тази игра, опасявам се, че и него не го бива в нея.

Глейстигът омагьосва листата и ги превръща в пари с едно отегчено махване на ръка. Човекът започва да ги тъпче по джобовете си. Хуква да гони няколко банкноти, отнесени от вятъра към шосето.

Това като че ли развеселява глейстига, но тя знае, че не бива да се застоява тук и да се смее. По-добре той да не разбира колко ужасно са го измамили. Тя изчезва в нощта, като се забулва с магията си.

След като натъпква джобовете си, мъжът пъха още банкноти в ризата си, където те падат надолу и образуват нещо като шкембе. Когато той си тръгва от гробището, аз се спускам тихо от дървото.

Следвам го няколко пресечки, докато виждам възможност да го настигна и да го хвана за китката. Той започва да пищи.

Пищи, както пищяха немайка ми и небаша ми.

Потрепвам от този писък, но не бива да се изненадвам. Знаем как изглеждам.

Кожата ми е бледосиня като на труп. Дрехите ми са покрити с мъх и кал. Зъбите ми са предназначени за откъсване на плът от кост. Ушите ми са заострени, скрити под сплъстената мръсна синя коса, която е само малко по-тъмна от кожата ми. Не съм пикси с красиви прозрачни крилца. Не съм от благородниците, чиято красота кара смъртните да оглушеят от страст. Не съм дори като глейстига, която едва ли щеше да има нужда от вълшебна маскировка, ако полите ѝ бяха по-дълги.

Той се опитва да се отдръпне, но аз съм много силна. Острите ми зъби се справят бързо с връвта на глейстига и с нейното заклинание. Никога не съм се учила да правя заклинания, но в Двора на зъбите станах умела в развалянето им. Наложих се, за да се отърва от заклинанията, които правеха на мен.

Притискам една бележка към луничавата му ръка. Тя е от неговите бележки, но аз съм написала на гърба ѝ с една от химикалките на Бекс: *Вземи семейството си и бягай, преди да си ги нараниш. А ти ще го направиш.*

Хуквам да бягам и той се взира след мен, сякаш мисли, че аз съм чудовището.

Вече съм виждала до какво води такава сделка. В началото всички си казват, че ще се отплатят със собствената си плът. Но седем месеца и седем дни са много дълго време, а не е лесно да режеш от собствената си плът по едно кубче всяка нощ. Болката е ужасна, по-ужасна с всяка нова рана. Скоро започваш да намираш оправдания да режеш тази плът от хората около теб. Все пак нали заради тях си го направил? А след това пропадането е бързо.

Потрепвам, като си спомням как моето собствено несемейство ме гледаше с ужас и отвращение. Хора, за които вярвах, че винаги ще ме обичат. Отне ми почти цяла година да разбера, че лорд Джарел е отнел обичта им с магия и затова беше толкова уверен, че те няма да ме искат.

Дори сега не знам дали още са под властта на заклинанието.

Не знам и дали лорд Джарел усили и използва истинския им ужас при вида ми, или създаде това чувство изцяло с магия.

Това е моето отмъщение към Царството на феите – да развалям заклинанията на глейстига, да развалям всяко заклинание, което открива. Да освобождавам всеки пленен от него. Няма значение дали този мъж оценява стореното от мен. Моето удовлетворение идва от безсилието на глейстига при поредния човек, изплъзнал се от мрежите ѝ.

Не мога да помогна на всички. Не мога да ги спра да приемат това, което тя им предлага, и да платят цената. А тя съвсем не е единственото вълшебно същество, което предлага сделки. Но опитвам.

Когато се връщам при дома на детството си, моето несемейство вече си е легнало.

Вдигам резето и се промъквам в къщата. Очите ми виждат достатъчно добре в мрака, за да се движа из тъмните стаи. Отивам до дивана и притискам пуловера, който майка ми плете, до бузата си. Усещам мекотата на вълната и вдишвам нейния познат аромат. Мисля за гласа ѝ, когато вечер сядаше на леглото ми и ми пееше.

Блести, блести, звездичке малка.

Отварям кофата за боклук и вадя остатъците от вечерята им. Парченца от жилава пържола и бучици картофено пюре, по което са полепнали късчета от салатата им. Всичко е смесено със смачкани салфетки, найлонови опаковки и обелки от зеленчуци. За десерт си вземам една слива, която е омекнала в единия си край, и малко сладко от дъното на бурканче в кофата.

Лапам храната и се опитвам да си представя, че седя на масата с тях. Опитвам се да си представя, че пак съм тяхна дъщеря, а не онова, което е останало от нея.

Другите човеци усетиха, че нещо не ми е наред, още когато стъпих в света на смъртните. Точно след Битката на змията, когато Дворът на зъбите беше разпуснат и лейди Нор избяга. Нямаше къде другаде да ида и дойдох тук. Първата нощ в парка ме откриха няколко деца, които взеха пръчки и ме подгониха с тях. Когато едно от по-големите ме мушна с

пръчката си, аз хукнах към него и забих остриите си зъби в месото на ръката му. Разкъсах плътта му като консервна кутия.

Не знам какво бих направила на моето несемейство, ако ме прогонят отново. Вече не съм безопасна. Вече не съм дете, а напълно пораснало чудовище, като онези, които дойдоха за мен.

Все пак се изкушавам да се опитам да разруша заклинанието и да се разкрия пред тях. Винаги се изкушавам. Но когато си помисля да говоря с тях, си спомням за буревещицата. Тя два пъти ме намира в гората до човешкия град и два пъти окачва одраната кожа на смъртен над лагера ми. Смъртен, който според нея е знаел твърде много за вълшебния народ. Не искам да ѝ давам причина да избере някой от семейството ми за следващата си жертва.

Горе се отваря врата и аз застивам. Свивам крака и прегръщам коленете си, за да стана възможно най-малка. След няколко минути чувам водата в тоалетната и пак започвам да дишам нормално.

Не биваше да идвам. Не идвам винаги – в някои нощи успявам да остана отвън, да ям мърх и буболечки и да пия от мръсни потоци. Ровя из контейнерите зад ресторантите. Развалям заклинания, за да мога да вярвам, че не съм като останалите.

Но нещо ме привлича тук отново и отново. Понякога измивам чиниите в мивката и слагам изпраните дрехи в сушилнята, като брауни. Понякога крада ножове. А когато съм най-ядосана, късам техни неща на малки парченца. Понякога дремя зад дивана, докато те не тръгнат за работа и за училище, за да мога да изпъля оттам. Претърсвам стаите за късчета от мен, за старите ми училищни бележници и неща, които съм правила в училище. Семейни снимки, на които е човешката ми версия – със светла коса, заострена брадичка, големи жадни очи. Доказателства, че спомените ми за мен са истински. В една кутия с надпис „Ребека“ намерих старото си плюшено лисиче и се запитах как ли са си обяснили съществуването на цяла стая с мои вещи.

Ребека вече е наричана Бекс, ново име за новото ѝ начало в колежа. Въпреки че вероятно казва на всички, че е

единствено дете, тя е във всеки по-ясен спомен, който имам от детството си. Бекс пие какао пред телевизора и мачка маршмелоу с пръсти, докато стане лепкаво. С Бекс се ритаме в колата, а мама ни се кара. Бекс седи в дрешника си и си играе с екшън фигурки с мен. Вдига Батман, за да целуне Железния човек, и казва: *Нека ги оженим и ще могат да си вземат котки и да живеят щастливо*. Мисълта, че съм изличена от всички тези спомени, ме кара да скърцам със зъби и още повече да се чувствам като призрак.

Ако бях пораснала в света на смъртните, можеше сега да уча с Бекс. Или да пътувам, да работя тук-там и да откривам нови неща. Онази Рен щеше да приема мястото си в света за даденост, но аз вече не мога да си представя как бих могла да се върна в кожата ѝ.

Понякога седя на покрива и гледам как прилепите прелитат на лунната светлина. А понякога гледам как моето несемейство спи и протягам ръка опасно близо до косата на немайка си. Но тази нощ само ям.

Когато приключвам с остатъците, отивам до мивката и пъхам глава под крана, гълтам сладката чиста вода. След като утолявам жаждата си, избърсвам уста с opakото на дланта си и излизам на верандата. На горното стъпало изпивам млякото, което е оставила моята несестра. В него е паднала буболечка, която се върти по повърхността. Изпивам и нея.

Сърцето ми препуска, докато слизам по стълбите и се плъзгам под верандата. Правя го само секунди преди Богдана да се появи иззад ъгъла на къщата. Тя е все така висока и ужасяваща, каквато беше в онази първа нощ, и дори поужасна – защото вече знам на какво е способна.

Стаявам дъх. Трябва да прехапя силно вътрешната страна на бузата си, за да не издам нито звук.

Гледам как Богдана прокаква острия си нокът по провисналата алуминиева облицовка на къщата. Пръстите ѝ са дълги като стъбла на цветя, а краиниците ѝ са тънки като брезови вейки. Подобни на бурени кичури черна права коса провисват около белезникавото като гъба лице и почти скриват малките очички, блеснали от злоба.

Тя наднича през прозореца. Колко лесно е да вдигне рамката, да пропъзли вътре и да пререже гърлата на всички от моето несемейство в съня им, а после да одере телата им.

Аз съм виновна. Ако можех да стоя далече от тях, тя нямаше да ме проследи дотук по миризмата. Нямаше да дойде. *Аз съм виновна.*

И сега имам два варианта. Мога да остана където съм и да слушам как те умират. Или да я изведа от къщата. Всъщност няма никакъв избор, ако не броим страха, който е мой постоянен спътник, откакто бях открадната от света на смъртните. Ужас, който ме пронизва до кости.

Но по-силно от чувството ми за самосъхранение е желанието да опазя моето несемейство. Дори вече да не съм една от тях, имам нужда да ги спася. Ако ги няма, и последната нишка от онова, което бях, ще си отиде заедно с тях и аз ще бъда отнесена от течението.

Поемам си дълбоко и треперливо дъх, отблъсквам се с крака и излизам изпод верандата. Хуквам към улицата, далече от прикритието на гората, където тя лесно ще може да ме достигне. Тичам презглава по моравата, без да обръщам внимание на пукането на вейките под босите ми крака. Всяко пукане се чува силно в нощта.

Не поглеждам назад, но знам, че Богдана трябва да ме е чула. Трябва да се е обърнала с потрепващи ноздри, душейки вятъра. Движение, което привлича погледа на хищника. Инстинкт за преследване.

Присвивам очи срещу фаровете на колите, когато стигам до тротоара. Листа се оплитат в калната ми сплъстена коса. Роклята ми – някога бяла – сега е посивяла и на петна, като дреха, подобаваща за призрак. Не знам дали очите ми светят като на животно. Може и да е така.

Буреवेशицата се носи след мен бърза като гарван и неизбежна като проклетие.

Тичам по-бързо.

Остри парченца чакъл и стъкло се забиват в краката ми. Смръщвам се и леко се препъвам. Струва ми се, че усещам дъха на вещицата. Ужасът ми дава сили да се изстрелям напред.

Сега, след като я примахих далече от къщата, трябва някак да ѝ се измъкна. Ако се разсее поне за миг, ще мога да се скрия някъде. Станах много добра в това още в Двора на зъбите.

Завивам в една алея. Има дупка в телената ограда в края ѝ. Малка, но достатъчно широка, за да се провря. Тичам към нея, като се подхлъзвам в калта и мръсотията. Стигам до оградата и се провирам през отвора. Металът драска кожата ми, вони силно на желязо.

Хуквам напред и чувам разтърсването на мрежата, някой се катери по нея.

– Спри, малка глупачке! – крещи след мен буревещицата.

Паника се прокрадва в мислите ми. Богдана е твърде бърза, твърде уверена. Тя убива смъртни и вълшебни създания още отпреди да се родя. Ако призове мълния, с мен е свършено.

Инстинктът ме подтиква да се насоча към моята част от гората. Да се зароя в подобния на пещера купол, който си изплетох от върбови клонки. Да легна на моя под от гладки речни камъни, притиснати в калта след дъжд, за да оформят достатъчно равна повърхност, на която мога да спя. Да се свия в трите одеяла, въпреки че са проядени от молци, покрити с петна и прогорени в единия край.

Там имам нож. Острието му е дълго колкото един от пръстите на Богдана, но остро. По-добър е от другите малки ножчета, които нося у себе си.

Стрелвам се настрани, към един жилищен комплекс, и тичам през петната светлина. Пресичам улици, детски площадки, скърцането на веригите на люлките кънти в ушите ми.

По-умела съм в развалянето на заклинания, отколкото в създаването им, но след последната ѝ поява защитих леговището си така, че всеки, който се приближи, да бъде обзет от страх. Смъртните не припарват там и дори самотните феи не обичат да се приближават.

Нямам голяма надежда да ѝ избягам, но по принцип нямам големи надежди за нищо.

Богдана беше единственото създание, от което лорд Джарел и лейди Нор се страхуваха. Вещица, която може да при-

зовава бури, която е живяла безброй години, която знае повече магии от почти всички живи същества. Виждала съм я как разпаря и изяжда човеци в Двора на зъбите, как изкормва феи с дългите си пръсти заради нещо, което е сметнала за обида. Виждала съм как просветват мълнии заради гнева ѝ. Богдана е помогнала на лорд Джарел и лейди Нор в техния заговор да заченат дете и да ме скрият сред смъртните и много пъти е била свидетел на мъченията ми в Двора на зъбите.

Лорд Джарел и лейди Нор не ми позволиха да забравя, че съм тяхно притежание въпреки титлата ми на кралица. Лорд Джарел с удоволствие ме бичуваше и ме влачеше на каишка като животно. Лейди Нор ме наказваше жестоко и по най-малкия повод, докато не ме превърна в ръмжащ звяр, който дере и хапе и не усеща нищо друго освен болка.

Веднъж лейди Нор ме изхвърли в снежната пустош, в която върлуваха ветрове, и залости портите на замъка.

Щом не искаш да си кралица, безполезно дете, тогава върви си търси сама късмета – каза ми тя.

Вървах с дни. Нямахме какво да ям освен лед и не чувах нищо освен воя на студения вятър. Когато плачех, сълзите замръзваха по бузите ми. Но продължавах да вървя и въпреки всичко се надявах, че ще намеря някой, който да ми помогне, или начин да избягам. На седмия ден разбрах, че съм се въртяла в кръг.

Богдана ме зави с наметало и ме отнесе в двореца, когато ме намери припаднала в снега.

Вещицата ме отнесе в стаята ми с ледените стени и ме остави върху покритото с животински кожи легло. Докосна два пъти челото ми с дългите си пръсти. Погледна ме с черните си очи и поклати рошавата си глава.

– Няма винаги да си толкова малка и толкова изплашена – каза ми тя. – Ти си кралица.

Начинът, по който изрече тези думи, ме накара да вдигна глава. Тя изрече титлата така, сякаш смяташе, че е нещо, с което трябва да се гордея.

Когато Дворът на зъбите тръгна на юг на война с Елфхейм, Богдана не дойде с нас. Мислех си, че няма да я видя

отново, и съжалявах за това. Ако някой от тях някога се е грижил за мен, това беше тя.

И тази мисъл прави още по-ужасен факта, че тя ме преследва, че тя ме гони по улиците.

Когато чувам, че стъпките ѝ приближават, скърцам със зъби и се опитвам да ускоря темпото си. Дробовете вече ме болят, мускулите ми горят.

Вероятно, казвам си, вероятно мога да я убедя. Вероятно тя ме гони само защото аз бягам.

Правя грешката да погледна назад и губя ритъма на стъпките си. Препъвам се, когато вещицата посяга с дългата си ръка към мен, а остриите като ножове нокти са готови да разсичат.

Не, няма да мога да я убедя.

Мога да направя само едно и го правя, обръщам се. Щракам със зъби и си спомням как са се забивали в плът. Спомням се колко хубаво е усещането да наранявам някого, който ме плаши.

Но аз не съм по-силна от Богдана. Не съм нито по-бърза, нито по-хитра. Но пък може би съм по-отчаяна. Искам да живея.

Тя се приближава. Когато вижда изражението ми, пристъпва към мен и аз изсъсквам. Виждам нещо на лицето ѝ, в блясъка на черните очи, което не разбирам. Някакъв триумф. Посягам към един от малките ножове под роклята си и съжалявам, че големият не е у мен.

Ножът е сгъваем и аз се опитвам да го отворя.

Чувам тропот на копита и си мисля, че глейстигът някак ме е открила и идва да види как ще ме заловят. Идва да злорадства. Сигурно тя е казала на Богдана какво правя; сигурно заради нея се случва всичко това.

Но не глейстигът излиза от мрака на гората. А млад мъж с кози крака и рога, с ризница от златни люспи и тънка рапира. Пристъпва на светлината близо до една сграда. Лицето му е безизразно като на човек, който сънува.

Забелязвам, че къдриците на тъмнорусата му коса са прибрани зад заострените уши, а на широките му рамене има наметало в цвят гранат. От едната страна на гърлото му

виждам белег, на челото му има диадема. Той се движи така, сякаш очаква целият свят да се подчини на волята му.

Облаците се събират над нас. Той сочи с меч си към Богдана.

И после поглежда мен.

– Осигури ни много весело преследване. – Кехлибарените му очи сияят като на лисица, но в тях няма никаква топлина.

Можех да му кажа, че не бива да откъсва поглед от Богдана. Вещицата вижда възможност и се спуска към него. Ноктите ѝ са готови да разпорят гърдите му.

Още един меч я спира, преди той да вдигне рапирата си. Държи го рицар. Облечен е с броня от кафяви кожени листа, свързани с широки ивици сребрист метал. Къпинената му на цвят коса е къса, а тъмните очи гледат предпазливо.

– Буревещица – казва той.

– Махни се от пътя ми, пале – отвърща Богдана. – Или ще призова мълния да те поразии на място.

– Можеш да командваш небето – казва мъжът с рогата и златната ризница. – Но уви, тук сме на земята. Махай се, или приятелят ми ще ти види сметката, преди да си призовала и ситен дъждец.

Богдана присвива очи и се обръща към мен.

– Ще се върна за теб, дете – казва тя. – И тогава по-добре не бягай.

Тя изчезва в сенките. Аз също отскачам настрани с намерението да избягам.

Рогатият мъж ме хваща за ръката. По-силен е, отколкото изглежда.

– Лейди Сурен – казва той.

Ръмжа гърлено и раздирам с нокти бузата му. Моите не са толкова дълги и остри като на Богдана, но пак избива кръв.

Той изсъсква от болка, но не ме пуска. Извива китките ми зад гърба и ги стиска така здраво, че колкото и да ръмжа и да ритам, не мога да се освободя. А най-лошото е, че когато светлината озарява лицето му под друг ъгъл, аз най-сетне осъзнавам чия кожа е под ноктите ми.

Принц Оук, престолонаследникът на Елфхейм. Син на предателя велик генерал и брат на смъртната върховна

кralица. Оук, на когото бях обещана за жена и който някога беше мой приятел, макар че явно не помни това.

Какво каза духчето за него? *Разглезен, безотговорен и див.* Вярвам му. Въпреки блестящата броня той е толкова зле обучен с меч, че дори не направи опит да блокира удара ми.

Но след тази мисъл идва друга: *Аз ударих* принца на Елф-хейм.

О, определено загазих.

– Всичко ще е много по-лесно, ако от сега нататък правиш точно каквото ти кажем, дъще на предатели – информира ме тъмнокосият рицар с кожената броня.

Той има дълъг нос и сякаш е свикнал повече да отдава чест, отколкото да се усмихва.

Отварям уста да попитам какво искат от мен, но гласът ми е загрубял от дългото мълчание. Думите излизат разкривени, не както бих искала да звучат.

– Какво ти има? – пита той и ме гледа смръщен, сякаш съм някакво насекомо.

– Сигурно е подивяла – казва принцът. – Далече от хората.

– Защо не я оставиш да отговаря сама? – пита рицарят и извива вежди.

Аз пак ръмжа.

Оук притиска пръсти към бузата си и се смръщва, когато ги отдръпва. На нея има три дълги драскотини, които леко кървят.

Когато погледът му се връща на мен, в изражението му има нещо, което ми напомня за баща му, Мадок, който беше най-щастлив, когато отиваше на война.

– Казах ти, че нищо добро не може да излезе от Двора на зъбите – заявява рицарят, клатейки глава. После взема едно въже, връзва китките ми и го усуква между тях, за да направи сигурен възел. Не разкъсва кожата ми, както правеше лорд Дарел, не прокаква игла, вдяната със сребърна верига, между костите на ръцете ми. Все още не изпитвам болка.

Но не се съмнявам, че ще изпитам.